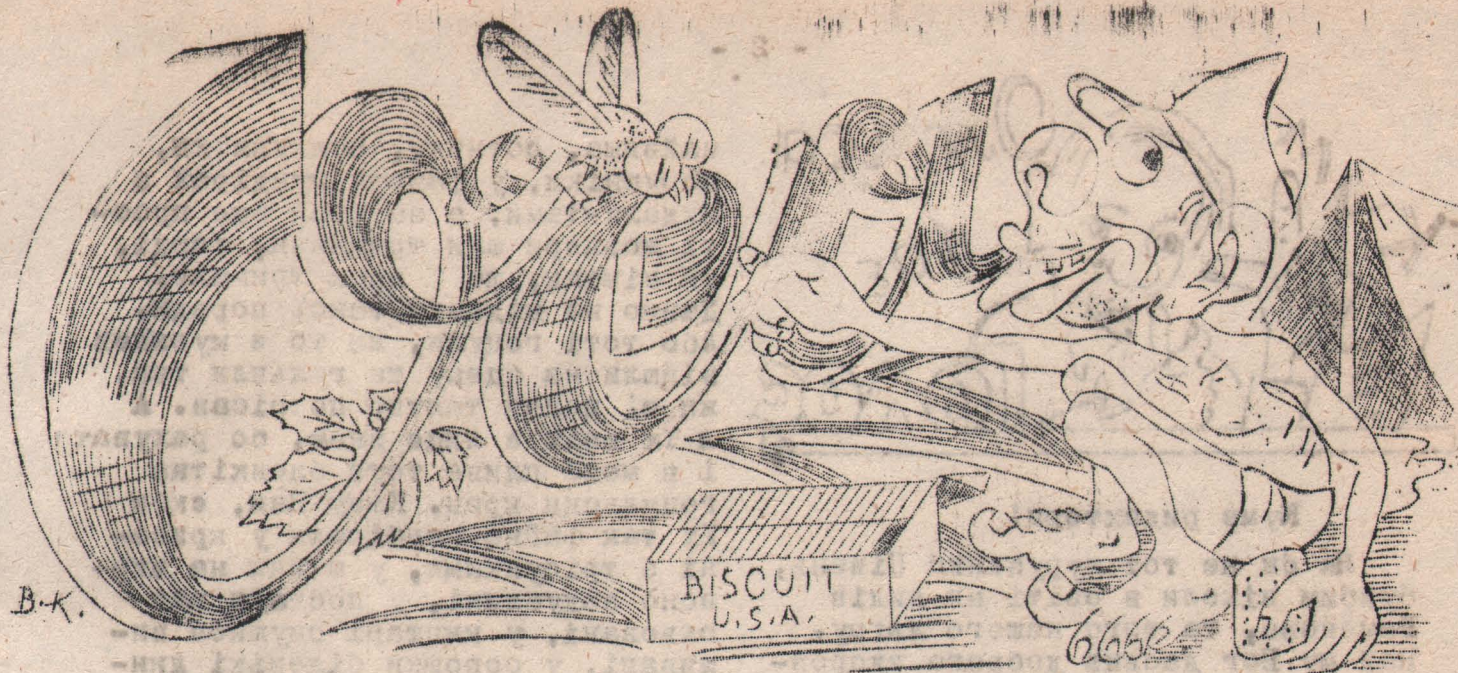

в. ир. Коруде

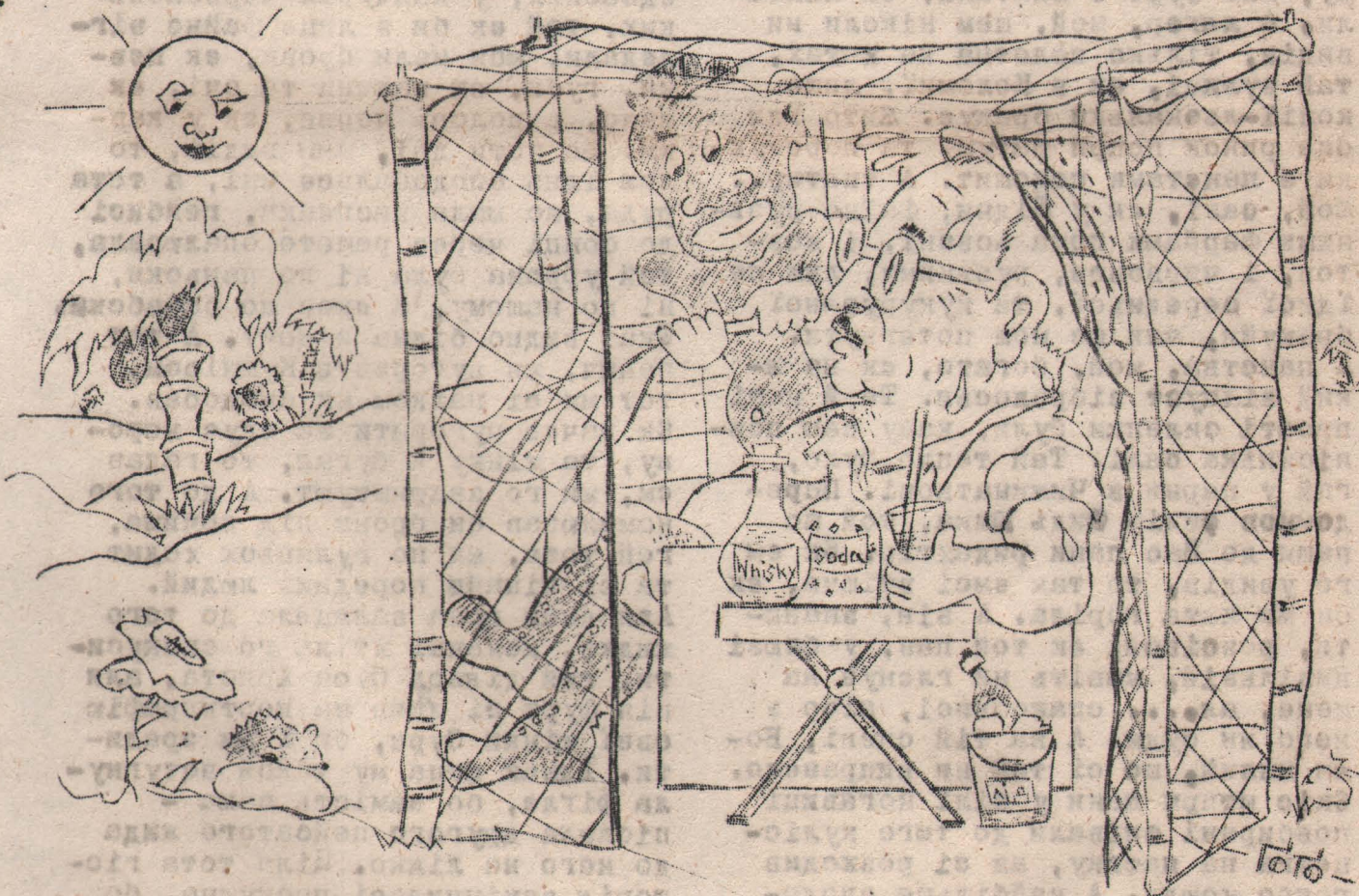
В і л і т а є щ о д в а т и ж н і .

XX

Рік II. Табор Українських Полонених. Ч.10./22/
Ріміні - Італія, 12.5.46.

XX

НЕСПОКІЙНІ СНИ ПОР. МЕЛЬНИКА.

ХТО ПАРОЛЯМ ВІРИТЬ НИНІ,
ТОЙ ПОБАЧИТЬ В МАГАЗИНІ
АФРИКАНСЬКІ ОДНОСТРОЇ.

ІНТЕНДАНТ СЕБЕ НОЧАМИ
БАЧИТЬ ПОМІЖ МУРИНКАМИ,
І ВЖЕ ПРІЄ, ПРІЄ, ПРІЄ...

Куме ридактори!

Як би не тот хурузьний Півень, бувбим ніколи в світі ни видів Ременова, та того нашого лягру. Най му Бог дасьць доброго здоровлі та файну жінку. Забрав, знайти Куми, всіх нас, слабих і здорових, заладував на два гавта тай кажи: "Нині ідемо на вищечку до Ременова, пращей Чижинатків". Тай поїхали, як пани. Ая. Боже... Той Ременів місто як наш Пичиніжин. Всьо мне дужи цікавило, бом ще з роду не був в Ременові, ані в лягру, лиш фурт в шпитали, та шпитали. А лягер, мой, шем ніколи ни видів, тільки полотна на хатах, тай вулиці, ек в Коломиї, лише колії-льєкальки бракує. Жито їди биз ринок попри ратущ, та перекупки з пацетами полошит. А тиятир.. Мой, салі, ек у Відни, файно рузьними фарбами помальовані, і жовтов, і чирвонов, рузьними, лиш ше їдної середньої, та кукурузяної бракуйи, али ше мош потегнути. А панства, мой, богато, ек на який відпуст зібралось. Та й наші прості силепки були, кажу вам повнісінька салі. Тай тепло було, гий у парни в Чижинаткові. Передомнов фидів Фидь Юшка, той шо пиши до Ває пани ридактір. Ек ем го увидів, то так емсі втішив, ек би ми хата горіла. А він, знайти, розсівся, ек той пан, у блюзі цивільній, навіть ни гленув на мене, ая... спаношивсі, нічо з него ни буди. А на тій сцені, Божи милій, шо сі там ни виправело. Екіс штири пани у білі ногавиці повбирані співали до тьго кулісцетка на патику, аж сі розходив голос усюди. А найбільше сподобала мисі тотя воськова порада, думав ем, жи то война вібухла. На самому переді сам гинирал на файному кони салітирував до шепки, а за ним капраль від воськової музики ніс екіс гралі, за ним музика, а за музиков самі саржі

найвиша, сотники, полковніки, порушніки, у файних мундірах з мидалентами, а за ними вже прості жовнери шли трийками, горді, ек німаки, ше й крок тримали. Давно не відивем такої поради. Або тоті гоцули, жи то з музиков ввійшли на сцену та гульбили так, жи сі цалий тиятир потрїсав. А я їх всіх з лице знаю, бо рахувати і в мене пливе тотя блєнкїтна гоцульска кров. Кажу Вам, екби їх так файно повбїрати у криسانی з трїсунками, у штани на чирвоно задублині, у постали капсльовані, у киптарі смушком вишивані, у сорощки біленькі динцем шиті - повишивані. А ше до того музику добру зібрати, скринку, сопівку, флеру, цимбали, дуди та зо три дрімби, то кажу Вам, ек бисі з ними вїбрав до Гамерики, то би файні гроші заробив. Лиш дівки тоті мусят бути, такі, ек у нас у Космачі, в запасках з самого сухозолота, у хустках едвабних, у капчурах чирвоеньких, тай ек би з лице файно вігледали, аби мали брови, ек певки, губи, ек малини та очі, ек шкло, а волосі чорне, ек у кавки. Бо тоти дві, жим видів, то лиш їдна сподобалисе мні, а тотя руда, шо мала висенки, гейбисі до сонці через решето опалювала, той убрана була ні по паньски, ні по нашому, а екос по барабски. Екас видно бідна з дому. А тот панич, жи вугорив з Кушніром, тот ми сі цалком ни сподобав. Ек зачев вугорити за екус корову, та жінку й бугая, то гадав ем, жи го зааріштуют. А до того намалював си брови під вочима, гей тотя, жи по вулицьох ходит та сі чїпайи поредних людей. Али екси вона залицяла до того жидка, конечні хтіла го спокусити, гей діявол Суса Христа, али він фурт сі дивив на портиграфію свеї жінки Сури, би ї ни зрадити. Іднак вона му такої встугнула фігле, бо замість сама - післала другого пейсатого жидка до него на ліжко. Цїла тотя гісторія закінчиласі паскудно, бо оба жити почели сі ширпати й вікидати їден другого, али їден в трияральників види, жи сі буца зачинаї, взев тай заслонив сцену. Гадаюси, жим досиць на перший раз написав. Зичу Вам здоровлє Олекса Клевець

Май!!!

Май, май! Коханий май!
 Солодка любко "письо" дай,
 Бо май - це май і хоч-не-хоч
 Що маєш в май, це не тримай,
 А другим дай!
 -"Бзз! Бзз!" Це так хрущі,
 Середні, більші і... малі.
 І "бзз" не "бзз"! Вже й боз-не боз!
 В природі "кров кипить" також,
 Бо можна в май, що перш не мож.

Цвіте природа, світ цвіте
 І... вже з тобою щось не те.
 Тут ти - не ти! І я - не я...
 Вже ходиш п'яний й без вина.
 Бо - май змінив тебе в ... хруща.
 Май! Май! Коханий май!
 Солодка любко дзюбка дай!
 Бо май - це май і хоч-не-хоч,
 Що маєш в май, це не тримай,
 А... другим дай!

Хор. МАКСИМЮКОВІ відновилися рани, завдані йому у пам'ятному бою під Театром і він був примушений виїхати на лікування до Цезенатіко. Як повідомляють із цього італійського Черча, ця хвороба перекинулася йому тепер на серце...

. Бі.

Велика ПЕРЕМОГА

"Галльо! Сензація! Копаний мяч, якого ще не було! Тільки для людей сталевих нервів! Не чорнило - кров полетіть, тріснуть кості - не пера!..." - такі афімі попередили змагання в копаному мячі між репрезентацією "Оси" а "Життя в Таборі". На

змагання дійсно прибули люди тільки сталевих нервів, щоб бути свідками нового "Ватерльо" "Життя в Таборі".

Перша половина гри закінчилася вислідом 3:1 в користь побідженого, але не можна сказати, що ворог був крадій. Протівно, "Оса" робила

на ньому деякі експерименти й провирювала якість та силу нервів своїх граців. Не будемо розводитися над перебігом боротьби, чи героїствами й самопосв'ятою деяких граців, бо кожий з вас мав нагоду наочно це бачити, а заставимися над питанням: — Що було причиною так блискучої перемоги „осенят“?! /вислід змагань 4:3 в користь „Оси“/.

Деякі стратеги твердять, що це була перемога духа над матерією /порівняйте фізичну будову граців „Оси“ і „Життя в Таборі“ — це ж комар проти слона!/. Помимо перемоги в першій половині, ворог сумнівався в корисний фінал і вже в часі перерви хотів хитро підкупити деяких граців „Оси“ помаранчами. Але зрадників не знайшов /помаранчі мусіли зісти!/. „Боротись і перемогти!“ — ось вам клич, що стояв на серцю „осенят“. Ворог приготувався до боротьби якнайкраще. Спровадив з Америки відомого авантюриста Марка Бурджа, що був замішаний в

шпигунську аферу, і як моряк причалив кораблем „Марієта“ до пристані Цезенатіко. В западі загравав славний переводчик з чужих мов м а е с т р о Віга. На фронті брали участь найтяжчі танки типу „Сон літньої ночі“ та „Ого“.

Не допомогло нічого. „Оса“ змінила систему боротьби „К“ /купою/ і вирішила змагання в свою користь. Бо друга половина була під знаком виключної переваги „Оси“. Ворог стиснений на малому клаптику землі під брамою, переживав свій „Дюнкрут“. Як описує в своїх споминах учасник тих змагань Коля Мацьків, такого страхіття він не переживав навіть під Фельдбахом. Деякі обсерватори, що викрикували „фуй“, нервово не видержали й покинули змагання.

Наступом „Оси“ кермував тричі герой /у нього на раменах три паски/ Фидь Юшка. Йому допомагав маршал Фю — Фю, та генерал Го-Го. Пропагандивною частиною заідував Меко, що був у постійному контакті з Ко-Ком і графом Терлекі. В резерві лишилися Бі, Березюк, Рильце та еМ-Сю /не той, що дістаємо на „фюфлігу“/, а в запіллю господарив Де-Бу. Ось вам цілий склад героїської дружини „Оси“, що своєю перемогою знищила раз на все гордого противника „Життя в Таборі“.

Святкуючи річницю перемоги аліантів, згадайте і про цих героїв о с е н я т, що в спеці й поросі віднесли перемогу над 100-кратно сильнішим ворогом. Ми знаємо, що перед нами ще багато сильних противників, як: таборові духовники, КУК, хворі з нашої лічниці, таборові старці, козацтво з „Батьківщини“, а навіть наша репрезентаційна одинадцятка, але віримо твердо, що перемога буде за нами. Побачите!...

ДРІВНІ ОГОЛОШЕННЯ.

Добре зашпацу за шлюбний одяг в доброму стані /на середнього/ та незнищену колиску.

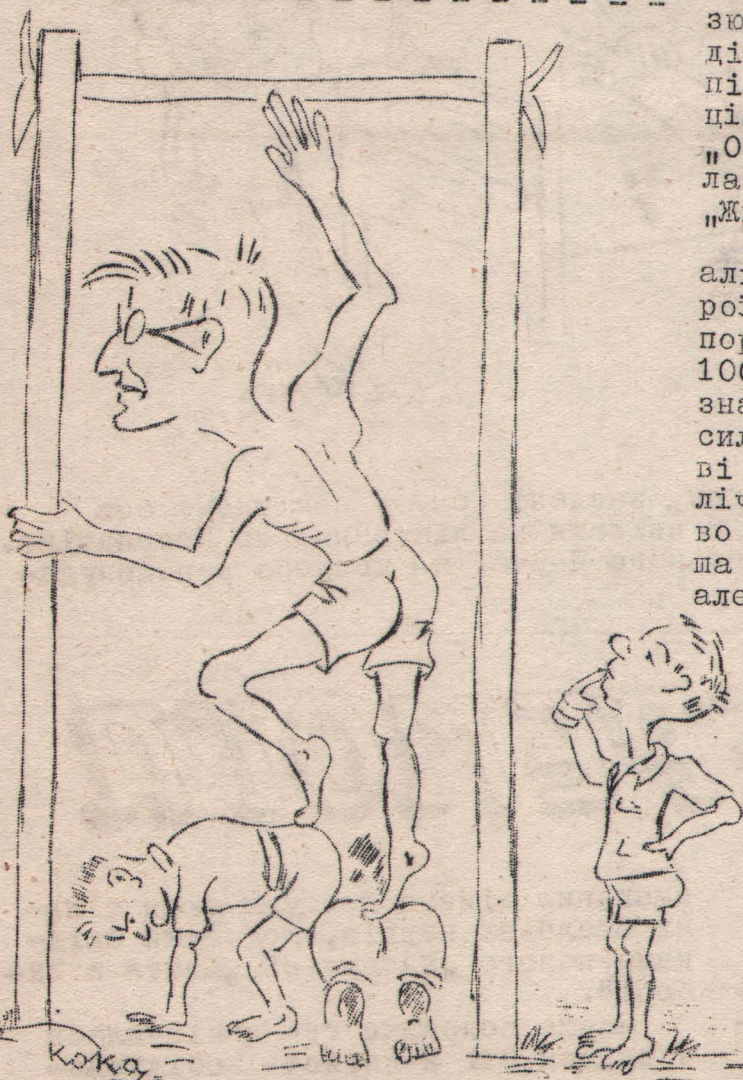
К. Бандюк

Хто бажав би нас заступити в тяжкій праці? Передумова: сильне серце й нерви.

Галушка, Співак, Чолкан.

Хто з вірних магометан допоможе вернутися мені на лоно Аллаха?

Ліо-Як-Им

Чи підхор. ДАВИДЖ здобуде золоту Відзнаку Фізичної Справності?...

Горе - Бендя

Чому я не **ТОКІН** ?

Дивлюсь я на небо і думку гадаю
 Чому я не сокіл і чом не літаю.
 А соколом був би - злетів би до неба
 І сів би там тільки, де було б потреба.
 Отак полетів би... хочби до Ріміні,
 Зробив би візиту якійсь сініоріні.
 Хоч мови не знаю, а всеж об'яснивсь б,
 Як бідний зігнувся б, боляче б скривився.
 А всі італійки, що дуже вродливі,
 Не злими є, кажуть, й на серце чутливі.
 Отож запросила б мене вона сісти
 І дала б напевно... щось доброго зісти.
 На стіл би принесла колачів, чи "пані"
 І гору печених коржів на сметані
 А я б вже старався, держався б в фасоні
 Тож мусіла б також подати макаронів.
 Ну, а поїв би усе до кінця
 То вже посмілів би, просив би винця.
 А там би вона й за компанію шклянку
 Також спорожнила б і нумо до танку.
 Хоч я не красивий та все ж не поганий,
 То мабуть лишила б мене аж до рана.
 О, радість! Така нежданна хвилино!
 Мушу лишитись, моя сініоріно.
 І тут спохватився б, отямився б гірко:
 Не можу лишитись, бо ж рано є збірка.
 Дивлюсь я на небо і думку гадаю,
 Чому я не сокіл і чом не літаю.

КУПНО Й ПРОДАЖА.

Куплю гостру бритву.
Р. Убич

Радо куплю 2-особового "Фіята"
без опон /маю свої/.
К. Ішук

Куплю бороду й вуса в доброму
стані. Фасон довільний.
Іван Очко

Купимо старі американські ча-
сописи в цілі використання.
"Життя в Таборі"

ЗАПОВІТ ДР. ЛЕВИЦЬКОГО:

- "І ДОТИ НЕ СПОЧИНУ, ДОКИ НЕ
ЗНИЩУ "ЖИТТЯ В ТАБОРІ" І ЙОГО
ВІДПОВІДАЛЬНОГО РЕДАКТОРА."
/"Ми жертвою в бою нерівним лягли"/

Всі матеріали переглянув. но-
вий пресовий цензор.

ВООУ

все же таки пришля...

На сцені мала йти шойно весна, на залі вже було тропічне літо. Замкнена у бляшаному баняку публіка, повільно, але послідовно доварювалася. Прила вона, прило все довкруги, прів конферансіє, що для охолодження себе цілий час захоплювався споминами знад Цезе-натського Моря, відхав до ЛОНА ПРИРОДИ І ВЕСІННИХ /?/ ароматів і користав з кожної нагоди, щоб якнайскорше втекти від мікрофону, неначе б якась УКРИТА СИЛА тягла його за куртину.

А там ішла весна. Загальна ви-

сока температура вплинула також відемно на темпо дії ходу, тим більше, що пор. Ляхоцький, що вів її за руку, не дуже старався при-неволити її до скорішого маршу. Вбрана чепурно, як на табор на-віть ляксусово, підполковником Сосідком, помімо твердження Фо-рися, що вона крізь дроти не прийде, ішла весна у ритмі мел-ьодій хор. Гумініловича, щоб заспівати, як вона ПЕРШИЙ РАЗ прийшла до п. Панькова, і як він дуже хотів би ще до КОГОСЬ ІТИ, хоч це все минулося так НЕДАВНО.

Дуже недискретно поступила, розказуючи, як Форись перший раз не знав, де й як, як він не потрапив тоді вцілити й уста в темряві затрималися на носі. Вповні можна пого-дитися із його твердженням, що ВСІ ДІВЧАТА ЛЮБЛЯТЬ БУЗЬ-КА за його гарний довгий дзьобик, з маленьким тільки застереженням - якщо бузьок у цьому дзьобикові не несе дитини... Слупчинський ви-пустив зі своєї фабрики вим-ріяне військо, що з міною досвідчених заявило, що для таких вояків, як вони в же всі дівчата добрі. Пполк. Сосідко доказав у своїому скечі, що найкращий лік на жіночі веснянки є таки сам лікар, а пор. Ляхоцький пе-реніс нас на ДОВШУ хвилину до галицького готелю із КОНЕЧНИМИ ПЛЮСКВАМИ, флітом і показав, в як короткому часі можна розібратися й вбратися в піжаму, при за-держаному віддихові публіки, що ДОВОЛІ нетерпеливо ждала, що СТАНЕТЬСЯ ДАЛЬШЕ. Зате його дитина принесла БАГАТО БІЛЬШЕ СМІХУ, як готелевих зворушень. Таборові гуцули доказали, що ревієва атмос-фера не перешкадає їм сво-бідно почуватися на сцені.

Очевидно потім зявилася сама весна, режисери, деко-ратори, композитори й авто-ри, щоби показати людям, хто поміг весні дістатися крізь дроти.

ПІДПОЛКОВНИК СОСІДКО ПЕРЕМАЛЬОВУЄ НАШУ ТЕАТРАЛЬНУ МУЗУ. А КОЛИ ПРИЙ-ДЕ ЧЕРГА НА СЦЕНІЧНІ „ФРЕСКИ“?...

Росвітлина ІСТОРІЯ

6. Часи Нерона.

Епоха імператора - генераліс-сімуса Нерона належить до найясніших днів римської батьківщини. Всі більші вулиці були ясно освічені живими смолоскипами. А на Форум Червонум, з висоти бочки, поставленої горі дном, імператор виголосив звісну в історії промову проти короля непокірних Британіків - Черчіліуса. Бородачі й пейсаті сенатори оточували багатий двір, а крикливі дами звеличали великого імператора, закидуючи його роменами. Вірні преторіяни під проводом Круглуса стерегли його від фашистівських нещаст краде як наша поліція входу до табору. Із смертю Нерона прийшло до розпаду римської імперії на 16 частин.

7. Розпад Риму.

З відомих причин мусимо цей розціл залишити на пізніше. Повне видання поживиться у Києві.

8. Візантійське царство.

З буревію й лихоліття анархії повстало Візантійське Царство на цьому місці, де сьогодні є Беллярія і Ріміні й це одне місто на Р. Після довгих воєн та міжусобиць до влади дійшов енергійний цісар Михайло I, що залізною рукою, криком і погрозою /Бісмарк, том 1 "Кровю і залізом"/ зєдинив всі 8 провінцій, установив єрархію і запровадив пруживу адміністрацію. Під його рукою цісарство розвинулось до цього степеня, що навіть далекий англійський король, Юрій VI, вислав своїх послів з поклонами і мав намір взяти за жінку візантійську цісарівну. З політичних і вікових причин цісар Михайло не погодився на це. Залізною рукою здавив він кілька революцій і щойно наїзд східних дикунів-варварів підкосив його державу. Старий цісар мусів іти на баніцію, престол обняв начальник однієї з провінцій, Пор-

ЗМІНИ В СУДІ.

Др. ЛЕВИЦЬКИЙ /до сот. ТИЩЕНКА/:
- 6 параграфи, яких навіть суд-
дям не можна переступити...
Суди їх тепер ти по-козаць-
ки... -

Фірій, що одначе не вєржавсь на престолі довго і мусів абдикувати в користь Андрія I, розважного й холодного цісаря. Та й цей не міг довго вєржати з своїх руках великого царства і до короткому та повному неспокоїв пануванню уступив з престолу в користь Яся II, енергійного полководця, що zorganizував царство на військовий лад, піддержуючи при цьому сильний розвиток культури й мистецтва. На старості його літ державою став правити дуумвірат.

У світову історію візантійська держава внесла багато здобутків на полі техніки /золото/, культури /вдала імпреза/, мистецтва /касєтки/ та виховання /самогон марки "ПанПоруцник"/.

Бі.

Мистецтво й мистці

Маляр, поет, музик - трьох представників мистецтва. Це люди непрості, але не звичайні собі смертельники, як ми, що бачимо все односторонньо. Кажуть, що поет дивиться на світ очима душі, музик ловить таємні звуки вухом серця, а маляр бачить довкола себе десятки різних красок. Це вам мистці.

Пригляньмося до них ближче. Візьмім якесь сентиментальне звірятко, примір, знаного всім осла. Ви поглянете на нього, покрутите головою й скажете: - Ух, яке погане!... Маляр присяде, візьме кусок паперу й кількома почерками руки нарисує ідентичну звіринку з довгими вухами й великою головою... Поет подивиться замріяно, напише якесь слово, одне... друге... третє, дасть на кінці крапку і ви читаете нову поезію:

Якби у тебе вуха ослячі,
Ти би почула всі мої плачі.

Якби ти була тут біля дроту,

Я б не дивився на цю гидоту...

А музик послухає лівим вухом, потім правим, помуркотить щось під носом, намаже якись карлочки й окомпонує "Осляче танго". Залезить також, які рухи робить осел. Якщо йде повільно й рухає поважно вухами, то музик напише нагорі "ленто вальсе" і масте бостон.

Коли осел іде скорим кроком і кліпає при цьому раз-у-раз очима, тоді поправить на "темпо ді вальсе" і вже є вальчик. А якщо біжить "віво", вистукуючи в такт копитами і кромі вух помахує ще рівномірно хвостом, то це напевно буде фокстрот.

Візьмім ще один приклад. Ну, скажім ріку в Ріміні, яку напевно всі бачили власними очима й чули власним носом, як їхали до Цезенатіко. Кожний з нас, глянувши, плюне кілька разів вбік і вимовить півголосом: - Але ж тут запах, а вода чорніша, як в Полтві на Жовківськїм... Тьву!...

Маляр сяде спокійно на березі, плюне на гудзичок синьої, чи зеленої фарби, мазне кілька разів

пензлем і ось вам чудова картина італійської ріки. Десь візьмуться паруси, качки, а на них сидять чорноволосі сїніорїни і виспівують "Ля пальом"-у... Поет сховається між руїнами поваленого будинку, задивиться на плесо ріки і створить поезію. Напише кілька рядків і сидить непорушно далі. Потім перечитаємо все спочатку, вимаже пальцем якесь нелогічне речення, почухається в голову, подумає й крикне радісно: - Є! Допише якесь слово й маєстатично продеклямує новий вірш:

Сиджу в руїнах,
Вода шумить,
А на колінах
Вона лежить.
Я розкладаю
Білий папір,
Перо мацаю
І вже є твір...

Музик прислухується шумові хвиль, помахає руками, посвище якись тони і скомпонує новий ш л я - г е р . Повторить кілька разів мелодію, допише "п'яніссїма" й "фортїссїма", а якщо вода журкотить, перескакуючи по малих камінчиках, додасть "стакато" і маєте новий музичний твір "На хвильях ріки"...

Як бачите, мистецтво це не ділення "фафлиги", а мистці це не фурїєри. Вони діти богині Музи і люблять мати до діла з "музами". Чи ця "муза" буде чорнява, чи білява, пусте... щоби поцілувала... Такі то вже мистці!...

: : :

ТОВАРИСЬКА ХРОНІКА.

Помимо великих перешкод з боку СССР, Персія остаточно розвелась з Азербейджаном. Обое супруги дуже вдоволені із такого рішення, чого доказом останні телеграми Персії до Світової Ради Безпеки.

Др. Ковальський і спілка коментує своїх читачів, щоб жоден не вжився іти "Нашим Шляхом".

Видає: Пресовий Реферат

Редагує: Колегія

За Редакцію відп.: В. Каплун